

Oslo 6.9.86

RUNDSKRIV NR. 1/86

Sommeren er over, Oslotrafikken står igjen stille på Sjølystveien ut mot Lysaker eller inn mot byen. Gjestene har forlatt Herregårdskroa og trukket innendørs. Utenfor huset begynner bladene å bli gule, og blomstene har visnet i verandakassene. Det er høst.

Men før høstmørket senker seg for alvor, før liksom tela setter seg både i sjel og sinn, og før sommeren er helt glemt, synes jeg det var på sin plass å lage et rundskriv igjen. Det er mange grunner til at jeg gjør dette, jeg vil nevne ihvertfall to av disse.

Siden det er flere fordoblinger av portotakstene siden forrige rundskriv ble håndbåret av postverket til "foræningens celæbre medlemmer" må dette gjøres kort, og derfor i en noe annen stil enn tidligere.

Men altså i sommer traff jeg for første gang på minst like mange år han som alltid lager rangeringslistene etter LUDO - mesterskapet. Han som nødvendigvis gjør endringer i spillereglementet fordi han ikke har deltatt på 5 år -----

Alfén hadde kjørt gjennom hele Norge, via Ålesund og ned til Oslo. Den lørdagskvelden han ringte blir et av mine beste sommerminner dette året, kanskje beste noensinne.

Etter så mange år uten å ha sett hverandre, etter så mange år med utvikling i hver vår retning, var det fantastisk å sette seg ned å kunne prate og bare kunne fortsette samtalen der vi avbrøt den for 5 år siden. Ingen behov for famlende innledninger, alt var som det alltid har vært, vennskapet var inntakt, kontakten var det umiddelbart.

Vi pratet om mye rart, men spesielt om den gjengen vi engang var i Dionysos. Hvordan hver enkelt av oss la sine talenter for dagen på et tidlig tidspunkt og hvordan de fleste av oss idag nettopp arbeider innenfor det område man på det tidspunkte avslørte interesse og anlegg for. Vi pratet om samholdet, og om vennskapet som var, og vi lurte begge på om det hadde vært så sterkt at det holdt idag 15 år senere, kanskje 20 år senere om en tar med hele tiden i 6. Ålesund.

Til tross for den enorme geografiske avstanden som skiller flere av oss idag, vil jeg likevel våge påstanden at vennskapet er inntakt, ennå. Men jeg vil nok hevde at et vennskap må fornyes, samme hvor godt

det har vært må det fornyes. Spørsmålet blir jo da ihvilken grad man ønsker at det skal vedvare. På egne vegne må jeg hevde at konklusjonen for meg er helt klar. De verdiene, holdningene, og alle opplevelsene vi hadde sammen er vel ~~h~~verdt å beholde, og ikke bare det, kanskje ligger der en forpliktelse også.

Som sagt vennskap må holdes vedlike, og det krever en smule vilje fra hver enkelt. Uten denne viljen kan vi risikere å miste det vi hadde. Vi er alle i det dagligdagse opptatt på hver vår kant, men ikke la de dagligdagse trivialiteter ta livet av noe som er uendelig viktig,- nemlig båndene og vennskapet. Som president Kennedy sa: "Don't ask what your country can do for you, but what you can do for your country." Det er denne erkjennelsen jeg gjorde etter det omtalte sommerlige møtet, hva kan jeg gjøre for å holde på det som var. La derfor dette brevet være et beskjedent bidrag.

Den neste hendelsen i sommer var i Mandal, i Dick's og Karina's bryllup. Ifølge lokalavisene var dette nok et utmerket arrangement av R-laget Dionysos. Takk for at jeg kunne få bidra Dick. Du får heller unnskyldte at jeg sier at dette var det god gammel Dionysos sus over. Omtrent som i R-lagets glanstid. (og det er etkompliment)

Joda Dick ble godt gift, lykkelig, borgerlig, og bryllupsreise helt til Stavanger, før han igjen dro over til Houston. Med dette Dick utfordrer jeg deg til et kjappt skriv fra "over there"

Osloavdelingen (den nye) gjorde denne gang bare ett vedtak:

"Laksefiske i Altaelva og fottur i samme område, månedsskifte juni/juli 1987. Sett av på kalenderen allerede, obligatorisk frammøte. Ta gjerne med koner, barn og myggolje."

med vennlig hilsen

Runar Paulsen